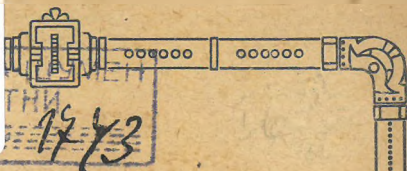

Б 4641

1925

кн. 2

БИБЛЕЙСКИ УРОЦИ

ОТЪ 4 АПРИЛЪ ДО 27 ЮНИЙ 1925 ГОДИНА

Пров. 1957 г.

ИСУСОВИЯ ЖИВОТЪ

(продължение)

„Ако иска нѣкой да прави Неговата воля ще познае за поучението дали е отъ Бога или азъ отъ себе си говоря“ (Исусъ).

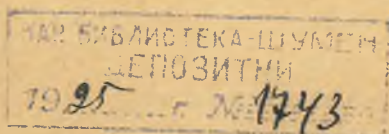
Иоанъ 7 : 17

ДАРБИТЪ НА 27 ЮНИЙ (13 СЖБОТА
СЖ ОПРЕДѢЛЕНИ ЗА ФИЛИПИНИТЪ

АДВЕНТНО КНИГОИЗДАТЕЛСТВО — СОФИЯ
Пощенска кутия № 169.

I 20149

28

БИБЛЕЙСКИ УРОЦИ

Отъ 4 Априлъ до 27 Юний 1925 год.

1 УРОКЪ — 4 Априлъ.

Изцѣление на паралитика. — Призоваване на Матея. Мар. 2 гл. 1—17 ст.

До сегашнитѣ Иисусови чудеса откриха безпредѣлната му власть надъ болестъ и стихии. Иисусъ е обаче преди всичко изпратенъ да изкупи човѣцитѣ отъ грѣхъветѣ имъ да имъ донесе вътрешно изцѣление. Евангелията ни запознаватъ съ случки въ които се забелезва това намерение на неговитѣ изцѣления.

Въпроси.

1. Какво въздействие има Иисусовото връщане въ Капернаумъ? Марко 2, 1—2.

2. При какви трудности достигна паралитика при Иисуса? ст. 3—4. Забел. 1.

3. Какво сърдечно желание на болния можемъ да забележимъ въ Иисусовитѣ думи? ст. 5. Забел. 2.

4. Какъ отсждиха книжниците Исусовитѣ думи? ст. 6. 7.

5. Какъ се поставяме ние библийски на принципа на тѣхното отсждане? Забел. 3.

6. Чрезъ какво показва Исусъ божественото си пълномошно въ прощението на грѣховетѣ? ст. 8—12.

7. Споредъ това що показва видимото изцеление? Ис. 44, 22; Зах. 13, 1; Иоанъ 10, 30. — Исусъ има властъ да прощава грѣхове. *Спасителната* му сила е потвърдена чрезъ *цѣлителната* му сила. Той въ любовъ се наклонява къмъ всички копнѣещи спасение души, сжщо и къмъ тѣзи, които страдатъ отъ човѣшки предрасждѣци.

8. Какъ посреща Исусъ желанието за спасение у Левия? По кой начинъ отстранява той неговата боязливостъ? ст. 14. Забел. 4.

9. Какъ нагледно показа Исусъ, че е по-горе отъ всѣкакви човѣшки предрасждѣци? ст. 15-а.

10. Какъвъ бѣ резултата отъ неговото широкосърдечие? ст. 15-б.

11. Какво отвърна Исусъ на фарисейскитѣ си противници? ст. 16. 17. Забел. 5.

Забележки:

1. Кжщитѣ въ ориента се отличаватъ въ нѣкои отношения отъ нашитѣ и особено въ строежа на покрива: ориенталската кжща има съвсемъ лекъ покривъ. Той може ако е нужно, да бжде лесно повдигнатъ, и това ставаше често. Обикновеното легло въ Ориента е една рогозка или една черга.

2. Дългата болестъ го направи да познава горчивитѣ следствия на грѣха. О, да би могълъ да си повърне миналото! Повече отъ болестъта го измъчва съвестъта. Да би могла нѣкоя благодатна сила да го освободи отъ тѣзи душевни терзания. Това изкупление би му доставило по-голѣма радостъ отъ едно тѣлесно изцѣление. Тия мисли го движатъ, когато бива занесенъ при Исуса. Съ довѣрие гледа той на него; И Исусъ го разбра; той чува нѣмитѣ въздишки и вижда твърдата му вѣра. Затова и му помогна преди да дочака изказването на молбата. Ис. 65, 24.

3. Да прощава грѣхове може въ действителность само Богъ. Грѣховетѣ сж спрѣмо Бога. И затова никой другъ освенъ Бога не може ги дигне.

4. Левий се казва още Матей. Ср. Мат. 9, 9—13; 10, 2—4.

5. Смысла на поговорката е: При най-лошата болестъ на душата, грѣха, не бива да се постъпва друго яче отколкото съ тѣлеснитѣ болести. Който забележи болестъта си потърсва лѣкаръ. Следователно длъжността на лѣкаря на душитѣ е, да приема грѣшника. Или трѣбва ли изкупителя да се покаже по-коравосърдеченъ отъ тѣлесния лѣкаръ? Никога той не се оттегля отъ тѣзи, които искатъ да бждатъ излѣкувани отъ грѣховетѣ си. Да, той даже прережда болнитѣ; той туря прѣститѣ си на ранитѣ имъ; Така той търси и предупреждава себе-праведнитѣ. Но тѣ не искатъ да видятъ. Той се приближава до ония, които викатъ къмъ него.

2. УРОКЪ — 11 Априлъ.

**Изцѣление на 38 годишния боленъ на къпал-
нята Витесда. Иоанъ 5, 1—24.**

Исусъ посреща повече невѣрието отколкото вѣрата, но до сега нѣмаше душа за явна вражда противъ него. Положението обаче се промѣня. Невѣрието расте. Центъра на враждата противъ Господа е Ерусалимъ. Тукъ имаше седалището си предхристиянското папство. Тукъ се одържа духовното сражение между сърдечната религия и буквоедството. Урока ни дава началото на тази духовна борба.

Въпроси.

1. Кое подбужда Исуса да отиде въ Ерусалимъ? Какво мѣсто си избра той? ст. 1—3.

2. Какво се казваше за по-силното и по-слабо движение на водата? ст. 4. Забел. 1.

3. Кой търсѣше тукъ изцѣление? Съ каквъ успѣхъ? ст. 5.

4. Каквъ въпросъ зададе Исусъ на преогорчения и безнадеждния? ст. 6.

5. Къмъ коя страна на човѣшкия душевенъ животъ се обръща съ това Исусъ? Иоанъ 7, 17. Забел. 2.

6. Съ каквъ успѣхъ можеше да действува? Иоанъ 5, 8—9.

7. Каква опасностъ се яви за изцѣления? На кого се позова той въ страха си? ст. 10—13. Забел. 3.

8. Кое издава услужливостъта му къмъ църковнитѣ представители? ст. 12—15.

9. Що бѣ по-важно за юдеитѣ отъ изцѣляването на единъ беденъ човѣкъ? ст. 16. Забел. 4.

10. Какви думи противопоставя Исусъ на юдейското криво пазене сѣботата? ст. 17.

11. Защо враждата на юдеитѣ достига до смъртна умраза? ст. 18.

12. Какво имъ обясни тогава Исусъ? ст. 19—24.

Забележки :

1. „Свещеното писание не познава вкаменени природни закони, жертва на чиято безволева сила бихме били ние. Цѣлото творение е изпълнено отъ живия Богъ, чиято воля се извършва отъ служебни духове за наше спасение“ Фабианке.

2. „Господъ се обръща къмъ волята на болния, който презъ дългия периодъ на боледуване бѣ изгубилъ всѣка сила на воля, дори всѣко богоупование“ Фабианке.

3. Споредъ първоначалната наредба сѣботата трѣбваше да бжде наслада за човѣка. И що донесе тя? Страхъ предъ погрѣшки, страхъ отъ църковни власти; нарушението на сѣботата можеше да бжде наказано съ смъртъ. И лѣкуването на единъ боленъ, и носенето на единъ домашенъ сѣдъ, дори и на мъртвешки ковчегъ, бѣ забранено. Отъ това и страха на изцѣления, затова и неговото позоваване на този, който му заповѣдва да стане и да ходи.

4. „Робско съблюдаване на своитѣ постановления бѣ най-важното за юдеитѣ. При това сърдцето имъ е пълно съ отрова и жлъчка. Царския законъ на любовта

тъпчатъ въ калъта и при туй ревнуватъ за Бога. Колко последователи иматъ тѣ сега!“ Фабианке.

3. УРОКЪ — 18 Априлъ.

Исусъ и сѣботата. Мар. 2, 23—28 ; Мат. 12, 1—12.

Строгитѣ бдители на закона, ревностнитѣ пазители на устното предание и на изреченията на старитѣ бѣха и останаха най-злитѣ врагове на Господа. Тѣ използуваха всѣки единъ случай, за да намѣрятъ петна въ слѣзцето, да осѣдятъ и да охулятъ Исусовото държане спрѣмо закона. Наново упрека за нарушение на сѣботата, който Исусъ отблъсва.

Въпроси.

1. Какъвъ поводъ за обвинение намиратъ „набожнитѣ“ шпиони? Мар. 2, 23.24.
2. Какъ би заслужвала да се отсѣди Давидовата постѣпка отъ тази гледна точка? ст. 25.26. Забел. 1
3. Но защо въ цѣлото писание нѣма ни една укорна дума по това? Мат. 6, 25. Забел. 2.
4. Отъ каква висота разрешава Исусъ сѣботния въпросъ? Мар. 2, 27.
5. Защо има право той на това принципално разрешение? Мар. 2, 28 ; Кол. 1, 16.17.
6. Съ какъвъ другъ примѣръ показва Исусъ невинността на ученицитѣ си? Мат. 12, 5.
7. Какъ идва той първъ до възражението, което тукъ фарисеитѣ можаха да направятъ? ст. 6 Забел. 3.

8. Въ какво се вижда истинския пазител на сжботата? ст. 7.

9. Съ какъв примѣръ явява Исусъ лицемерието на фарисеитѣ? Мат. 12, 11.12; 1 Кор. 13, 8.

10. Какъ се изяви гнѣва на изобличенитѣ? Мат. 12, 14.

11. Кое слово е отъ значение при нашето пазене на сжботата? Кол. 2, 16.

Забележки :

1. Споредъ това Давидъ би си навлѣкалъ много по-голѣма виновностъ. Той и придружаващитѣ го изядоха богупосветенитѣ и затова само за свещеницитѣ опредѣлени хлѣбове.

2. Живота е повече отъ храната. Затова и нашъ дългъ е да поставимъ по-вишето надъ по-нишето. Не разгнѣвява Бога, ако посветенитѣ нему жертви послужатъ за запазване на подарения отъ него животъ. Всичко, що е нужно за запазване на живота е позволено въ сжбота.

3. Фарисеитѣ биха могли да кажатъ, че Исусовитѣ ученици не сж свещеници и полето вънъ не е храмъ. Обаче: „Тука е единъ по-голѣмъ отъ храма“. Ако храма е гаранция, че не се извършва нищо неправо, още по-голѣма е тая при ученицитѣ. Тѣ сж въ непосредственото присѣствие на Бога. Онова що става предъ Исусовитѣ очи съ негово съгласие, не може да бжде противъ Божията воля.

4. УРОКЪ — 25 Априлъ.

**Планинската проповѣдь : Блаженствата.
Мат. 5, 1—16.**

До сега ние хвърлихме единъ общъ^{ия} погледъ въ Исусовата дейтелностъ. Ние знаемъ че той лѣкува всѣ-каккви болести и проповѣдва евангелието на Божието царство. Съ неговото учение ние сме малко запознати. Следващитѣ уроци ни въвеждатъ основно въ него. Ние научаваме въ що се състои покаянието (промѣнението на мислитѣ), което ни отваря пѣтя за месиянското царство, какъ можемъ да добиемъ гражданство въ царството небесно, тѣ ни показватъ предписанието и задълженията на Божията правда.

Въпроси.

1. Какво е сжщественно за спасението още споредъ стария заветъ? Втор. 30, 6; Ерем. 4,4.
2. На какво слага и Исусъ сжществената принадлежностъ като небесенъ поданикъ? Лука 17, 21.
3. Въ каква форма облича той потрѣбата отъ покаяние (промѣнение на мислитѣ? Мат. 5, 3—11. Забел. 1.
4. Какво настроение осигурява входа въ царството небесно? ст. 3. Каква оскждностъ признава бедния духомъ? Рим. 3, 23; Откр. 3, 17; Лука 18, 13; 1 Кор. 15, 9.
5. Къмъ какво подбужда това състояние искренитѣ? ст. Мат. 5, 4; 2 Кор. 7.10-а; Пс. 51, 19.
6. Какво обещание има за такива търпеливи; ст. 5; Пс. 37, 11; Откр. 5, 10.

7. Въ какво се изявява сега промѣнението на мислитѣ? ст. 6; 1 Петр. 1, 16; Пс. 17, 15.

8. Каква промѣна въ живота има това за следствие? ст. 7; Лука 10, 33. Покажи фарисейската противоположностъ и последствията ѝ? Мат. 23, 23; Як. 2, 13.

9. По какъвъ двоенъ начинъ добива промѣнения животъ твърдъ образъ? Мат. 5, 8, 9. Забел. 2.

10. Въ какъвъ изпитъ се потвърждава той? ст. 10—12; 1 Петр. 1, 23.

11. Какъ се развива Божията сила навънъ? ст. 13—16.

12. Опредѣли стойността на новото призвание? 2 Кор. 6, 10; 1 Сол. 5, 5; Фил. 2, 15.

Забележки :

1. Изискванията на покаянието сж и-ложени въ блаженствата. Времето на страха е минало. „Това е — казва Лютеръ — нѣжно, сладко начало на учението му и проповѣдта му. Защото той не работи като Мойсея или единъ законоучитель съ заповѣди, налагания и заплашвания, съ най-приятелски примамки и привлекателности и мили обещания“. Той идва като изкупитель.

2. Култивирани на правдата изисква чистота на сърдцето. Ще бждемъ чистосърдечни, ако се трудимъ да се съединимъ съ Бога въ умъ, чувство и воля. Ако имаме общение съ Бога, ще въведемъ и нашитѣ ближни въ него. Тази милостъ е миротворна, готова да въдвори миръ съ Бога и човѣцитѣ.

5 УРОКЪ — 2 Май.

**Планинската проповѣдь: Истинската правда.
Мат. 5, 17—48.**

Съ ясни думи Исусъ рисува предъ ученицитѣ си важността на новото имъ призвание: соль на земята, свѣтлина на свѣта. Една славна задача, която изненада и обезспокои първитѣ ученици защото тѣ до сега нѣмаха и понятия отъ задължения, които имъ налагаше следването на Исуса; понеже се боеха, че трѣбва да скжсатъ съ всичкото минало. Исусъ разпрѣсва тия имъ разсждения, като имъ показва, че закона трѣбва да бжде и изпълняванъ и поучаванъ.

Въпроси.

1. Отъ коя страна е известно въ пророчеството Исусовото идване? Ис. 40, 8—11.

2. Съ кои думи потвърдява Исусъ това? Мат. 5, 17.

3. Какъ обаче стоеха сами Исусовитѣ обвинители спрѣмо закона? Мат. 15, 3—6.

4. Кое качество на закона подчертава Исусъ? Мат. 5, 18, 19. Що доказва той при обсждането на въпроси по закона? Ис. 11, 2.

5. Съ какъвъ примѣръ показва Исусъ първомъ необходимостта отъ едно по-дълбоко схващане? ст. 21, 22. Покажи въ Каиновото поведение различието въ схващането.

6. Въ какво се изявява споредъ Исусовитѣ думи истинското богослужение? ст. 23, 24. Защо иска той примирение преди жертвата? 1 Иоанъ 4, 20. Забел. 2.

7. По кой начинъ разширява Исусъ седмата заповѣдь? ст. 27.28.

8. Чрезъ каква картина показва Исусъ необходимостта отъ безжалостна борба противъ нечистата страсть? ст. 29.30. Забел. 3.

9. Защо трѣбва да се отхвърли клетвата въ ежедневния животъ? ст. 33—37. Забранена ли е съ това и клетвата предъ сжда? Мат. 26, 63.64; Евр. 6, 16.17. Забел. 4.

10. Какъ мисли Исусъ за отмъщението? ст. 38—42. Покажи правотата въ Давидовия примѣръ? 1 Царе 24, 7. 17—20.

11. Каква притурка бѣха сложили фарисеитѣ къмъ заповѣдта за любовта къмъ ближния? Лев. 19, 18; Мат. 5, 43; Сравни Иовъ 31, 29; Пр. 24, 17.

12. Какво учи Исусъ за обноситѣ къмъ врага? ст. 44. Съ какво обосновава това си изискване? ст. 45—48; Рим. 12, 21. Забел. 5.

Забележки.

1. „Законътъ е съвършенъ и вѣченъ. Онова, което Спасителътъ забранява или заповѣдва, забранява и заповѣдва и законътъ. Той сжди вътрешното на сърдцето. Тѣй че Исусъ не е поправителъ или противникъ, но най-добрия тълкувателъ на закона“. Калвинъ.

2. Нашата благодарностъ, която се изразява и въ жертвата, можемъ да докажемъ Богу само чрезъ любовта къмъ ближния, а последната се вижда въ примирението, и тя не пита на чия страна е вината, а сама отива при

противника. Богослужение безъ любовъ къмъ ближния е лицемерие.

3, Грѣха е отрова, проникнала въ мисловия ни свѣтъ. Затова ние трѣбва да изгребимъ всички преставления и фантастични картини, въ които грѣховнитѣ желанія намиратъ почва и храна затова и да отбѣгваме безсрамни разговори и помисли.

4. Исусъ не отхвърля клетвата предъ сѣда. Живота му е въ хармония съ ученията му. Мат. 26, 63.64. Клетвата е подчертаване на истината при позоваване на Бога, една божествена, следователно християнска постѣпка. Тѣкмо въ този случай ние се погавяме подъ Божието величие, и то напълно съзнателно.

5. Както и да се отнасятъ човѣцитѣ, Богъ ги люби всички и всѣкога, Така люби Богъ. Тѣй трѣбва и ние да любимъ, всѣки човѣкъ, безъ да вземаме подъ внимание тѣхното положение и отношението имъ къмъ насъ. Ние трѣбва да достигнемъ тази висота на любовта, защото подобава на децата да възприематъ чертитѣ на Бащата.

6 УРОКЪ — 9 Май.

Планинската проповѣдь: Новото благочестие.
Мат. 6, 1—15.

Днесъ Исусъ ни води отъ *учение* къмъ *животъ*, къмъ извършване на по-добра правда. Той иска тя да се различава отъ мнимата и собствената правда на фарисейтъ. Дори и молитвата, това интимно съобщение съ Бога, се

е обърнало при фарисеитѣ въ лицемерие. Затова и Исусовото сериозно: „Внимавайте“ !

Въпроси.

1. Кой видъ милостиня отхвърля Исусъ? ст. 1. Като какво се опредѣля такова едно. даване? ст. 2.

2. Какво трѣбва да лежи въ основата на нашето даване? ст. 3. 4. Забележи това въ фараоновата дъщеря и милостивия самарянинъ? Забел. 1.

3. Защо отхвърля Исусъ фарисейския начинъ на молене? ст. 5.7. Отхвърля ли се съ това публичното молене? Забел. 2.

4. Где се препоръчва да става молбата? Защо? (Даже — сърдечно желание).

5. Защо показва Спасителятъ въ „Отче нашъ“ съдържанието и формата на нашето молене? Римл. 8, 26; Лука 11, 1. Следва ли отъ туй, че трѣбва всѣкога да се молимъ съ тѣзи дѣми? Забел. 3.

6. Забележи обръщението! ст. 9. Кой има право да се обърне тѣй къмъ Бога? Иоанъ 1, 11. 12; 1 Иоанъ 2, 23; Гал. 4, 5; Рим. 8, 16.

7. Божието име! ст. 9. Що означава то? Бит. 4, 26; Изх. 33, 19. Кой откри напълно Божията сжщностъ (Божие то име? Иоанъ 14, 9; 17, 25.

8. Що значи осветяне името му? Ис. 52, 6; Ерем. 31, 34; Псал. 92, 2. 3.

9. Въ кого е въплътено Божието царство? ст. 10. Мат. 4, 17. Где първо трѣбва да се въдвори то? Лука 17, 21. Кога ще се яви то въ пълния си обемъ и видъ? Мат. 24, 14; Кол. 3, 4.

10. Каква е Божията воля? 1 Тим. 2, 4; Иоанъ 6, 40, Какво първо условие слага Богъ? Прит. 23, 26; Мат. 26, 39.

11. Докжде можемъ да отидемъ въ излагането на нашитѣ нужди прелъ Бога? ст. 11. Защо се нарича петата молба (ст. 12), „опасна“? ст. 14. 15.

12. Защо трѣбва да се молимъ за избавление отъ лукавия? ст. 13-а; 1 Петр. 5, 8. Защо може Господъ това? ст. 13-б. Мат. 28. 18.

Забележки :

1. „Божиятѣ чада даватъ само отъ съчувствие. Каква нужда иматъ човѣцитѣ да го знаятъ? Само на бедния да се помогне. Тѣ искатъ да бждатъ само Божии работници“ (Паскалъ).

2. Молене зарадъ хората (за да видятъ хората) трѣбва да се отхвърли. Задружната молитва въ никой случай не е запретена. Както Исусъ съ ученицитѣ си, и ние можемъ да се съединяваме въ молитва съ нашитѣ братя.

3. Не мисли така Исусъ. Една тъй дълбока молитва не може да се изкаже често пжти и да не се обърне въ бръщолевене. „Отче нашъ“ е пробенъ камъкъ за нашитѣ молитви, дали тѣ хармониратъ съ Божията воля. При това ние като чада трѣбва да говоримъ свободно отъ сърдце и непринудено да изявяваме думитѣ си. По-добре две три думи отъ сърдце отколкото десетъ безценни Отче нашъ! (Сравни и точния текстъ на Отче нашъ въ Мат. 6, 9—13 съ Лука 11, 2—4).

7 УРОКЪ — 16 Май.

**Планин. проповѣдь : Новото становище спрѣмо
благата на свѣта. Мат. 6, 19—34.**

Още въ Исусово време мнозина виждаха въ пълното си предаване на Бога опасностъ за земния си напредѣкъ. Тѣ мислѣха ч свѣта, авторитета, славата, благоволенieto на човѣцитѣ може да ползуватъ твърде много човѣка; безумно е да се откажемъ отъ всичко това. Исусъ показва невъзможността да принадлежимъ едновременно Богу и мамону. Такова двойствено положение не само е невъзможно, но и никакъ не е нужно.

Въпроси.

1. На какво сж изложени земнитѣ блага? ст. 19.
2. Затова какво съветва Исусъ? ст. 20. Що разбира той подъ това?
3. Кой опитъ е винаги правенъ? ст. 24. 3 царе, 18, 21. Въ какъвъ образъ облича Господъ своето обосноваване? ст. 22. 23. Забел. 1.
4. Какво значение има окото за човѣка? Кое е окото въ духовната областъ? Мат. 22, 37.
5. Чрезъ какво се помрачава вътрешното око? Бит. 25, 31. 33; 27, 19.
6. Само чрезъ какво може да се служи на Бога? Мат. 22, 38. Но каква е любовта къмъ ближния у служителитѣ на Мамона? Забел. 2.
7. Какво задължение е взелъ Богъ на себе си по отношение на създанието? Евр. 1, 3-а; Ис. 66, 9. Що

трѣбва да избѣгватъ децата на единъ такъвъ баща? Мат. 6, 25.

8. Въ какви примѣри показва Исусъ Божиата грижа въ природата? ст. 26, 28.

9. Какво предимство има обаче човѣкъ? Бит. 1, 26, 27. Що се разбира отъ само себе си? Мат. 6, 26, 30, 32, все края.

10. Какъвъ царски законъ е поставилъ Исусъ веднажъ за винаги? ст. 33.

11. Какво задължение лежи на Божия страна; Пр. 10, 3; Ис. 48, 21.

12. За това колко трѣбва да мислимъ за бъдещето? Мат. 6, 34; Псал. 23.

Забележки:

1. Човѣкъ може да прави, като че гледа предъ себе си, докато въ действителнвсть гледа на лево или на десно и скрива по измаменъ начинъ отъ човѣцитѣ; Мерзостъ въ Божиитѣ очи покриването на низкитѣ намерения съ вида като че има нѣщо високо предъ очи. Истината не е вече такава, когато съ нея се злоупотрѣбвява за достигане на несвети цели. Тя се обръща въ тъмнина — фарисейство.

2. „Три препятствия се явяватъ предъ Исуса: грѣха, златото и мнимата, за лице набожностъ. Исусъ мрази богатството, както мразеше, само лицемерието. Той гледа на него като на другъ Богъ, на когото не бива да се служи. Който служи Мамону нѣма време за най-важното на земята“. (Вайнелъ).

Планинската проповѣдь: Доказване на Божиата ни синовностъ. Мат. 7, 1—27.

Нне вече знаемъ, че не можемъ да служимъ едновременно на Бога и на свѣта; но при напушането на свѣта трѣбва ли ние да се лишимъ отъ твърде много работи или може да оставимъ или да задържимъ нѣщо? Исусъ отбива съмнението, оборва нерешителността, насърчава ни да стѣпимъ на тѣсния пѣтъ и да докажемъ предъ свѣта, предъ Бога и предъ себе си, че сме наистина Божии чада.

Въпроси.

1. Въ како се състои обикновено поведението спрѣмо грѣшкитѣ на ближния? Какъ се отнасяше обаче Ионатанъ съ Давида? 1 цар. 19, 4—6.

2. Възъ основа на какво запретява Исусъ сжденето и осжждането? Мат. 7, 1, 2; Ис. 33, 22. Забел. 1. Какъвъ съветъ дава на тия, които обичатъ да сждятъ? ст. 5.

3. Защо ние сме склонни да виждаме малкитѣ грѣшки на другитѣ, нашитѣ голѣми обаче не? Мат. 6, 22, 23. Заб л. 2.

4. Какъ трѣбва да се отнасяме съ грѣшкитѣ на другитѣ? Гал. 6, 1; Чис. 18, 1; 1 Петр. 2, 9.

5. Но какъ мисли Исусъ за отсъствието на прави сжждения? ст. 6. Какво означава този образенъ езикъ? Забел. 3.

6. Защо често ни липсва истинска мъдростъ за различаване добро и недобро? ст. 7. Какъ насърдчава Исусъ къмъ молене? ст. 8—11; Лука 11, 13.

7. Кое жизнено правило е за насъ? ст. 12-а Съ какво е въ хармония то? ст. 12 б. Мат. 22, 37—40.

8. Кой два пжтя приличатъ въ Исусовата проповѣдь? ст. 13. 14. Какъ рисува той вредитѣ на съблазнителния пжтъ? ст. 13.

9. Кое прави вратата на другия тъй тѣсна? Иоанъ 3, 3. 5; Мат. 5, 3. Кой прекрасенъ изгледъ рисува той? ст. 14; Иоанъ 5, 24; Откр. 3, 21.

10. Каква опасностъ ни грози дори между вѣрующитѣ? ст. 15. Въ що се състои обикновената мъчнотия? ст. 21—23; 2 Кор. 11, 13—15.

11. Кой отличителни признаци ни дава Исусъ? ст. 16—20. Какъ трѣбва да се отнасяме ние? 2 Тим. 3, 5.

12. Въ колко класи дѣли Исусовата подходяща притча слушателитѣ на словото? ст. 24—27. Характеризирай истинската разумность! ст. 24; 1 Иоан. 2, 17.

Забележки :

1. Говоренето по грѣшкитѣ на ближния се състои главно въ неговото унижаване и въ зломислие. Освенъ това сѣденето принадлежи Богу. Който безъ негова заповѣдъ сѣди, го лишава отъ честъта му.

2. Самолюбието заслѣпява. Грѣха възбужда у насъ сжеланието да следимъ грѣха у другия. Който е най-малко изкупенъ отъ собственитѣ си грѣхове, съ най-голѣмо удоволствие ще наблюдава надъ тѣхъ най-жестоката прижда. Тѣй се лицемери! Единъ, който се показва на себе

си и на другитѣ, които го не познаватъ, другояче отколкото е въ действителность.

3. Не трѣбва да сждимъ. Това не значи обаче да ни липсва всѣкаква разумность и способность да разсъждаваме. Този, който запретява сжденето, заповѣдва разсжждаването. Не разправяй всѣкому едному твоитѣ скѣпи опитности, не допускай да бжде истината омърсена отъ кучешки натури. Научи се да отсжждашъ кога и какъ можешъ да поднесешъ осветеното.

9. УРОКЪ — 30 Май.

Слугата на стотника. Наинския младежъ. Лука 7, 1—17.

Ние познаваме Исусовата чудотворна сила. Могъщо се открива тя тукъ, Той дори лѣкува успѣшно отъ далечъ. Неговата дума е сжщо тъй могъща, както неговата рѣка, и дветѣ на служба на любовта. Тази любовъ не се ограничава само до юдеитѣ, но се простира до цѣлия свѣтъ. Исусъ е спасителъ на човѣчеството. Стотника е първия свидетел на това.

Въпроси.

1. За кого търси стотника Исусовата помощъ? ст. 1—3.
2. Какво свидетелствуваха юдеитѣ? ст. 4. 5
3. Въ какво съотношение съ предсказанието въ Ис. 11, 10 стои молбата на стотника?

4. Какъ се отзова Исусъ на молбата? ст. 6-а. Лука 2, 32. Кое чувство завладѣва стотника? 6. 7.

5. Какъ обосновава вѣрата си въ Исусовата мощъ? ст. 8. Забел. 1.

6. Защо се чуди Исусъ на такава вѣра? ст. 9.

7. Възнагради ли се тази му вѣра? ст. 10.

8. Какъ се повтаря опитността на стогника въ живота на каещия се грѣшникъ? Забел. 2.

9. Кого срещна князътъ на живота въ пжтуването си? ст. 11. 12.

10. Какво иска Исусъ да пробуди въ майката съ утешителнитѣ си думи? ст. 13; Иоанъ 11, 40.

11. Какво откри Исусъ чрезъ съживяването на мъртвеца? ст. 14, 15; Иоанъ 14, 6; 5, 29.

12. Какво въздействие има чудото? ст. 16. 17; Лука 1, 68.

Забележки :

1. Той иска да каже: Онова, що е възможно мене въ моя кръгъ, не може да бжде за тебе невъзможно въ твоя. Какъ азъ заповѣдвамъ на слуги и войници, тъй и ти на целителнитѣ сили. Тъй че достатъчно е само да заповѣдашъ и изцѣлението е сторено.

2. Стотникътъ каза за себе си. Не съмъ достоенъ. Сърдцето му бѣ водено отъ Христовата благодать. Той видѣ недостойнството си, не се обаче бои да иска помощъ. Той не градѣше на личнитѣ си предимства, но изяви нуждата си. Чрезъ вѣрата си се слоби той съ истинско познание на Христа; той вѣрваше, че не само

може да прави чудеса, но че е и приятелъ и спасителъ на човѣцитѣ.

Така може всѣки грѣшникъ да отиде при Христа. „Не по праведнитѣ дѣла, които сме сторили, но по своята милость ни той спаси! Ако сатана ти казва, че си грѣшникъ и не можешъ да очаквашъ да получишъ благословения отъ Бога, кажи му, че Христосъ е дошелъ на свѣта да спаси грѣшници. Ние нѣмаме нищо, което да ни препорѣча предъ Бога. Единственото основание, което ние можемъ да приведемъ, е нашето безпомощно положение, което прави изкупителната му сила необходима за насъ. Отрекли се отъ всѣко себеупование, ние можемъ да погледнемъ на кръста на Голгота и да кажемъ:

Какъвто съмъ въ твойта кръвъ.

Е мойто упование“.

Desire of Ages, стр. 317.

10 УРОКЪ — 6 Юний.

Иоанъ Кръстителъ въ затвора Мат. 11, 2—14.

Вопроси.

1. Каква участь постигна Иоана? ст. 2. Коя бѣ причината? Мар. 6, 17—19.

2. Що узна Иоанъ въ затвора? Лука 7, 18. Какъвъ въпросъ поставя той чрезъ ученицитѣ си Исусу? Мат. 11, 3.

3. Защо този въпросъ ни се вижда непонятенъ? Мат. 3, 16. 17; Иоанъ 1, 36.

4. Какво представление си бѣ направилъ той за Месия? Ис. 40, 10; Лука 3, 9. 16. 17. Забел. 1.

5. На какво сочи Исусъ въ отговора си? ст. 4—6; Ис. 29, 18. 19; 35, 5. 6; 61, 1. 2. Тъй че какво иска да каже той съ отговора си?

6. Съответствуваше ли Исусовата дейность на образа, който си бѣ Иоанъ съставилъ за него? Що е ясно сега? ст. 3.

7. Какъвъ упрекъ Исусовъ за Иоана можеше да се очаква? Какво признава той обаче? ст. 7. 8.

8. Защо той го нарича повече отъ пророкъ? ст. 9—11. Забел. 2.

9. Въ какво отношение най-малкиятъ въ царството небесно е по-голѣмъ отъ него? Заб л. 3.

10. Какъ можемъ да съгласуваме това съ особенитѣ Исусови думи въ ст. 12? Забел. 4.

11. На кой примѣръ показва Исусъ по-нататъшнитѣ духовни мѣнотии на своето време? ст. 14.

12. Посочи повторението имъ въ последното време и значението имъ? Мал. 3, 23. 24.

Забележки:

1. „Както ученицитѣ и Иоанъ Кръстителъ не разбра сжщността и природата на Христовото царство. Той очакваше Исусъ да заеме Давидовия престолъ и когато времето минаваше и Спасителътъ не изяви никакви претенции за царски авторитетъ, Иоанъ бѣ смутенъ и обезспокоенъ. . . Той реши да изпрати хора при Христа и да го запита“ *Desire of Ages*, стр. 215. 216.

2. Иоанъ не само предсказваше като пророцитѣ; той самъ бѣ предметъ на предсказание. Неговото явяване е отъ по-рано предсказанъ фактъ. Мал. 3, 1. Той е пж-

теприготовителя на Месия. Като такъвъ той превъзхожда всички пророци. Докато пророцитѣ известяваха за него (Месия), Иоанъ бѣ единичиятъ, който можеше да го сочи съ прѣстъ. Ето, Божиятъ агнецъ.

3. Царството небесно е царство на изпълнението, той познава само онова на приготвлението. Царството небесно е умилоствение, изкупление; Иоанъ съ пристрастие вика своето горко. Робството се свърши, синовността започна.

4. Исусъ предваря едно възражение. Ако той действително донесе синовността, мира, защо не се приема този даръ съ радостъ. Исусъ дава отговора въ 12 ст. До времето на Иоана царството се наследваше по рождение, по силата на принадлежностъ къмъ израилския народъ. Сега обаче важи само правото на новорождение. Сега се разгаря една гореща, вътрешна борба. Идватъ чрезъ Божия Духъ вътрешни бури. За тѣзи бури сж дорасли само тѣзи, които притежаватъ силата да жертвуватъ всичко за царството небесно. Царството Божие иска да бжде завоювано. 2 Тим. 2, 5.

11 УРОКЪ — 13 Юний.

Притчата за сѣятеля. Мат. 13, 1—23.

Исусовитѣ врагове все повече и повече му затрудняватъ дѣлата затова Исусъ започва да си служи съ една нова, досега необикновена учебна метода, за да може подъ булото ѝ да представи нагледно и да осигури възприемането на истината, безъ да възбуди гнѣва на про-

тивниците. Днесъ Исусъ утешава ученицитѣ си за слабия успѣхъ на своята проповѣдь, показва имъ, че сждбата на Божнето слово е тъй разнообразна. както тая на добрия посевъ по галилейскитѣ нива.

Въпроси.

1. Кой бѣ изненаданъ отъ новия начинъ на поучение? ст. 10. Какво основание дава Исусъ за него? ст. 11—15.

2. Какво се казва за ученицитѣ? ст. 16. 17; Лука 10, 23. 24. Засѣгатъ ли тѣзи думи и насъ? Забел. 1.

3. Колко вида почва споменава притчата? Що се казва за първия видъ почва? ст. 4. Какво става съ посѣва на такава земя? Защо? Забел. 2.

4. Какъ се описва втората почва? ст. 5. Каква е сждбата на посѣва тукъ? ст. 6.

5. Каква е природата на третия видъ земя? Какво става съ посѣяното тамъ? ст. 7.

6. Какъ е съ останалата почва? ст. 8. Защо е различенъ дохода отъ добрата земя?

7. Кои хора отговарятъ на първата почва? ст. 18—19. Отде идва закоравяването? Евр. 3, 13. Забел. 3.

8. Кои хора можемъ да сравнимъ съ недѣлбопочва? ст. 20. 21. Посочи, че жителитѣ на морскитѣ градове принадлежаха къмъ тия капризни натури! Мат. 11, 16. 17. Забел. 4.

9. Каква опасностъ грози развитието, дори и да има достатъчно земя и семето е добре покарало? Мар. 4, 19. Забел. 5.

10. Какви хора сж тѣзи, които принадлежатъ къмъ последната група? ст. 23; Лука 8, 15; Гал. 5, 22.

11. По кой начинъ е възможно постоянно да се носятъ плодове? Иоанъ 15, 2. 5.

Забележки :

1. Къмъ блаженитѣ принадлежимъ и ние, Ние имаме словото и въ словото ядката на мъдростъта, откровението на всичкитѣ тайни на Божието царство. За насъ е нужно само да приемемъ драговолно това слово, и пълнотата ще ни се приложи. Ефес. 4, 13.

2. „Край пжтя“. Тамъ е мѣстото, дето орача обръща. Това мѣсто е доста изтъпкано отъ орача и добитѣка и освенъ това то безпощадно се използва отъ минувачитѣ, за да избѣгнатъ праха и калъта на пжтя.

3. Словото си остава на повърхността на ума. Досегашното животоразбиране му оказва голѣма съпротива. Разноцвѣтнитѣ представи и въображения, трептущитѣ въ въздуха подозрения малко по малко изпъждатъ словото, Накрай остава само закоравенъ умъ и ожесточено сърдце.

4. Тѣзи жители въ начало приветствуваха Господа сега се отвърнаха отъ него като капризни деца.

5. Почти! Никакъвъ плодъ обаче. Пропуснато е да се почисти нивата, да се изчисти сърдцето. Земнитѣ разсъждения взематъ пакъ върхъ.

12 УСОКЪ — 20 Юний.

**Притчата за плевела между пшеницата.
Мат. 13, 24—30. 36—43.**

Едно препятствие на Божието царство ние вече познаваме: направлението на човѣшкото сърдце. Сега Спасителътъ показва друго. То е по-тайното, лукаво действие на сатана. Земята ни подготвя една нова изненада: на нея расте една чужда, съвсемъ различна трева. Не е ли нивата подъ единствения надзоръ на човѣшкия Синъ? Не! Сатана му оспорва това право. Потайно пръска той свои семена. Почвата, на която Христосъ иска да развие църквата си, е двойко засѣта, двойко обработвана. Противодействието се добре разяснява отъ притчата.

Въпроси.

1. Какъ е дошълъ въ нашата притча плевела между пшеницата? ст. 25. Защо не позволява стопанинътъ да се изкорени незабавно плевела? ст. 28—30. Забел. 1.

2. Какво нареждане дава по време на живота? Защо сега унищожават плевела?

3. Какъ обрисова Иоанъ явяването на Месия? Лука 3, 9. 16. 17. Какво можеха да очакватъ ученицитъ отъ Исуса?

4. Какъ се постѣпваше въ старо време съ враговетъ на религията? Сжд. 6, 30. Коя църква постѣпваше по-късно тъй?

5. Какво поведение освети Исусъ? Лхка 19, 10; Иоанъ 3, 17. 18.

6. Затова що трѣбва и неговитѣ ученици ни знаятъ и да научатъ? Лука 9, 54—56.

7. Защо не бива да се мисли за изтрѣбване на злитѣ човѣци отъ земята? ст. 29. Забел. 2.

8. Чрезъ какво се мѣчи сатана да изпѣди истинското християнство? 2 Тим. 3, 5; Мат. 7, 15. 21; Кол. 2, 23. Забел. 3.

9. Може ли измамата за дълго да се прикриви? ст. 26. По кое време изпѣкватъ опредѣленитѣ признаци? ст. 30; 2 Тим. 3, 1.

10. Трѣбва ли да оставяме враговетѣ на Божието царство да действуватъ безпрепятствено? Забел. 4.

11. Забранена ли е съ притчата църковната дисциплина? Мат. 7, 15; 18, 15—17; 1 Кор. 5, 1—5.

12. Какво става съ плевела преди жетвата? ст. 30. Въ каква форма се изпълня това днесъ? Ис. 8 12.

13. По кой начинъ предприема Господъ пресѣването? ст. 40—43; 1 Петр. 4, 13.

Забележки :

1. „Плевела е единъ лъжливъ видъ пшеница, който въ по-раннитѣ стадии на развитие не може да се различи отъ истинската пшеница, изяде ли се обаче действува твърде упоително, наркотически“. (Буге).

Защото ще бждатъ досѣгнати и добри за човѣшкото око, което вижда само външното. различието е трудно. Добри и зли човѣци сж въ живота тъй свързани (семејство), че безпощадното изстребване често ще докосне сърдцето на синоветѣ на царството. Добро и зло повече или по-малко се намира въ всѣки човѣкъ; тъй че съ

злото би трѣбвало да бжде изтребено сжщевременно и доброто.

3. Най-злия врагъ на Христовото царство не е нито явното безбожество, нито бесното противоречие, но лицемерното лъжехристиянство. Дявола най-добре царува въ блѣсъка на една мнима свѣтостъ. И нищо не съблазнява честни духове тъй, както това лицемерство.

4. Измамата трѣбва да бжде изложена, и трѣбва, както казва Лютеръ, еретицитѣ да се оборватъ съ писанието, не съ огънь.

13 УРОКЪ — 27 Юний.

Преговоръ.

1 Урокъ. По какъвъ начинъ доказва Исусъ, че има властъ да прощава грѣхове?

2 Урокъ. Въ какво отношение стои Исусовото схващане за сжбота къмъ това на фарисеитѣ?

3 Урокъ. Кое правило обвързва сжботниците?

4 Урокъ. Какви осемъ принципа представя Исусъ въ блаженствата?

5 Урокъ. Що се казва за истинска и фалшива правда?

6 Урокъ. Какъ гледа Исусъ на юдейския начинъ на угоджаване Богу?

7 Урокъ. Какво значение иматъ земнитѣ богатства въ Божието царство?

8 Урокъ. Защо запретява Исусъ сждене грѣшкитѣ на ближния?

9 Урокъ. Защо цени Господъ тъй високо вѣрата на стотника?

10 Урокъ. Що иска Господъ да сполучи съ отговора си на Иоана? Какъ разсѣждава той за Иоана?

11 Урокъ. Какъ утешава Исусъ ученицитѣ си за малкия успѣхъ на своята проповѣдь?

12 Урокъ. Защо не трѣбва човѣчеството да бжде очистено чрезъ църквата отъ нечестивитѣ?

НАРОДНА БИБЛИОТЕКА-ШУМЕН

ПЕЧАТНИЦА „РАДИКАЛЪ“ — СОФИЯ — 1925 Г.